Svatba benátská.

Historicko-romantický obraz od P. Chaloupského.
(Pokračování.)

KAPITOLA VIII.

Jediný strýc jeho, Obren-Vuk, pozoroval na obličeji jeho, co se děje v útrobách jeho, přistoupil k němu, a poněvadž pozornost všech poutána byla na přehod snoubenců, nahnul se k sobě jeho šeptaje:

"Proč se mračíš, Đuro? Je ti kto nevěsty?"

"Skoro!" odpověděl Đuro, "mezi mne, že tak brzo svolila ku změně ženicha. A řekni sám, strýče, co jest ten Staniša proti mně?" vypnul se v celé kráse své.

"Já tě zrážel, abys se nepodvoloval, bráti Kotu Stanišovu," dí Vuk, "tys tomu sám chtěl; měj si také nyní pokoření, že ten nejkrásnější vojvoda v očích mladé dívky proti zbyzdělému kněžici prohrává."

"Co to za kněžice!" vece Đuro pohrdavě, "každý junák má stejné právo, jako on!"

"Ale bude přece hosudar, vojvoda!" podotknul Vuk s tak popodivným výrazem, že nejisto bylo, zdali chce strýc svého zárat neb pochválit.

"Nechť si bude," odpověděl Đuro vadorně, "já již vojvodou jsem, a věru si nedám loukat do kuše, ani od hosudara!"

"Miš, miš!" chlácholi ho Vuk, "zakrej mrzutost svou, sic budeš mít ještě posměch ko škodě."

"Toho bych rád znal, kdo by se odvážil na Obren-Đuro ústa skřivit," odseče prudký vojvoda skoro hlasitě.

"Avšak," mluví dále Vuk, povšimnuv sobě poznamenání strýcova, "škodu nemáš, svatební dary za něco stojí, a na Černé Hoře dívek dost, krásnějších, než u Benátčanka, které se lépe hodí za ženu junáka, než ona!"

Đuro naň chvíli pohleděl: "Zapomínáš, že jen polovice jest má!" vece posléze.

"Jáť myslil, že, když jsi ty mu nevěstu celou ponechal, by slušno bylo, aby též on v náhradu dary svatební tobě popustil; a hrad Olguňský nechová potud skvostů takových," mluvil svůdný Vuk.

Překvapen upřel naň Đuro oči své: "Víš, strýče!" pravil pak, "již také jsem o tom přemýšlel; vyslovila právě jen myšlénky moje. Nuž uvidme!" dodal a tvář jeho se povyjasnila, ano i s úsměvem postoupil v řadu první, aby co nejblíže byl snoubencům, až tito se na palubě okáží.

S největší však napnutostí čekaly průvodkyně Biančiny na příchod její, neb, an nebylo více příčiny skrývati se před nimi s tajemstvím, věděly již, že mladý vojvoda byl jen ženichem pro Benátky, a ten hrdý jeho svat s tím úmyslem ohnivým, kněžic, ženichem skutečným, s napnutou zvědavostí očekávaly tedy, jak asi Bianka zprávu tu o změně takové přijala.

"Nebude se asi dlouho zdráhat," mínila jedna, "já aspoň bych neváhala přijmouti knížete za pouhého kapitana."

"Ale kapitan jest přece mnohem krasší, nežli kněžic sám," pravila druhá, toužebným zrakem se po Đurovi ohlížejíc, "není-li pravda, Teresito?" obrátila se k této.

"Pro tebe ano," dí tato, se sarkastickým úsměvem sledujíc směr [illegible] "Bianka však ne[illegible] s tebou — Ah!"

[illegible] nou, a mluvila [illegible] k družkám [illegible]

[illegible]

[illegible] sila da by. Bianka va[illegible] v tom nemen[illegible] vypravování jeho[illegible] ia, a milenka bude [illegible] slova bohatýra svého, a [illegible] ho viděla tu radost nelíčen[illegible] tváří všech junáků, slyšela já[illegible] jejich při spatření hor [illegible] akých, jak by se mohl[illegible] ratí, kdyby nebyl[illegible] jich vlasť?

[illegible]

[illegible] panenském, a byla tak krásná v tomto zmatku svém, že junáci, očekávše ani na oslovení Stanišova neb kněžete svého, jásotem zavejkali.

Černojević ji pojal za ruku, a položiv pravici na hlavu její, pravil veleběně: "Bůh tě žehnej, dítě mé, za toto okamžení, které podržím k těm nejšťastnějším životu svého!"

A obrátiv se k junákům zvolal na Bianku ukazuje: "Ejhle, budoucí hosudarka vaše!"

"Živila!" křičeli cizí, mávajíce čapkami nad hlavou, i z druhých lodí se ozval jásot, vědouc, že nyní teprv se slaví pravá snoubení; "Živ, zdráva, hosudarko!" volalo jásotavo dále, "stanil se matkou slavných junáků, co by památku svou ostavila na Černé Hoře!"

Staniša sňal čapku s hlavy, klaněl se na poděkování o nevěsty své, sklaněl se i napravo druhým, kývaje jim čapkou svou.

"Vidíš, milenko má!" mluví pak k nevěstě své, "tak vítají Černohorci budoucí hosudarku svou!"

Bianka mu tiskne ruku, obhlížíc se tak po družkách svých, jež se byly k ní přiblížily, a vrhna se v náruč Teresity: "Jak šťastná jsem!" šeptá ji do ucha v slastném rozčilení.

A lodě brázdily vlnami Adrie s větrem o závod, jako by samy co nejrychleji dostati se chtěly k břehům černohorským, by i Hora co nejdříve uvítala krásnou budoucí hosudarku svou.

KAPITOLA IX.

V zálivu Kotorském se hemžejí lodi všeho druhu kolem lodi, s nevěstou z Benátek se vracejících. Jásot mnoha tisíců z lodí mísí se v rachot děl, jež hřímala s břehu na ustanou vracejícím se svatebčanům, kteří s neustálým "hurrá!" a "živio!" vítali hory své, za Kotorem k oblakům se vypínající, hory ty holé a pusté, Černohorci ale tak milé a proč tak krásné, že v nejskvělejším městě, v krajině nejvábnější neodolatelnou touhou zahoří po horách svých.

Staniša okazuje se paluby hory nevěstě své, vypravuje o divoké kráse jejich, o údolích mezi nimi, na nichž roste kvítí pestré, barvitosti tak živé, jak prý toho nevidala v Benátkách, kde se oko unaví, nic jiného nevidíc, než budovy kamenné a vodu každý den. Na Hoře to jinak, tam každou chvíli proměna, že se ani oko dost vynadívati nemůže; a což teprva až uzří Žabljak, jejž řeka Morača s obou stran obmývá! Není tak veliký a nádherný jako Benátky, ale za to ty krásné, bohaté luhy po obou břehách Moračy, učiněný to ráj, jejž k severu hory velikáni lemují; a to jezero teprv! není tak veliké jako Adria, a býti nemůže, za to však přehledne oko břehy oba, ty krásné břehy s jich háji a lesíky cipřišovými a olivovými, kdežto v Benátkách neuzří než kamenné budovy a zas budovy, a na moři širém, jež právě přeplavili, nic než zpoustu vod kolkolem. A nad tím vším klene se nebe tak krásně modré, vzduch tak čistý a průhledný vane, že se člověk až rozkoší rozkochá, vždyť i ptactvo veselejí křídloma potřepává, krásněji prozpěvuje než kdekoliv jinde. Co jsou proti té kráse Benátky? Ty Benátky jsou tak dusné, tak nudné, nikam rozhledu žádný, a jaký to vzduch! jak můra tlačí na prsa zvyklá vdýchati vzduch horní, čistý; proto se nudili junáci, proto jen toužili po horách svých zpět; no však uvidí sama, ať potom poví, kde krásněji?

Bianka naslouchá slovům jeho, jenž jí novou vlasť její v růžových barvách líčí, a byť byl i předpojat do krás vlasti své, musí, a byť jen s polovice pravdivé, vše, rájem pozemským.

[illegible] nepochybovala ani [illegible] ním o pravdivosti [illegible] vždyť milovz[illegible] přisahat na [illegible] krom to [illegible] na [illegible] ot [illegible] en[illegible] do[illegible] ná ta [illegible] vše[illegible] [illegible]ochoť [illegible] vlasti [illegible] kraje [illegible] celého světa; jak by nebyly, když každý kámen vypravuje o nějakém činu slavném, hlásá slávu junáckou?

A vždyť sama vidí malebné břehy kotorské, po nichž se tlačí lidstvo, jásotíc cestě knížete svého i jí, co někdy bude hosudarkou jejich. U velikém pohnutí hledí před sebe, vine se k Stanišovi, a sotva může dočkat doby, kdy ponejprv vstoupí na půdu nové vlasti své.

Zakotvili konečně.

"Zdráv nám se vrátil, otče hosudare!" volá to mnoství, že rachot děl jen jak temně dunění pokřikem smíšeným: "Živej nám, ty růže benátská, hosudarko! budoucí matko hosudarů dětí našich!" volají Biance vstříc, snad na malém člunu, uprostřed knížete a ženicha svého sedíc, přistavem k břehu plaje.

"Hurrá, hurrá! živio! hurrá!" houkají vzdálenější, čapkami povětřím točíce.

Bianka chvílkami povstane, klade ruku k srdci a ukláněť se plesajícímu lidu, který v novou bouři vypučuje, rukama tleská po každém úklonku jejím.

"Hodí se pro nás!" volají na sebe junáci.

"Dobrá to bude hosudarka!" chválí druzí.

"Slyšíš, dcero má!" osloví ji Černojević s radostným úsměvem, hladě si dlouhé valousy, "dobila sis srdce národa, oj! jaký to lid dobrý, a což v boji s Bisurmanem ho vidět máš! To by ti teprv nad ním srdce zplesalo!"

Přistáli. Lid se tlačil okolo knížete, mladíci okolo Staniša, přát jemu štěstí k nevěstě tak krásné; matky vyzdvihovaly děti své k Biance vzhůru volajíce na ni: "Vidíš, tamhle budeš někdy hosudarkou!"

Bianka překonána nelíčenou vroucností takovou, jakou v Benátkách nikdy nevídala; tam bylo vše strojené, podle rozkazu připravené, zde všechno přirozené, z dobré, upřímné vůle pocházející, sice ne tak uhlazené, a právě proto dojímavější. Bianka nemohla se zdržet, aby překypující mu citu svému slzami neulevila, tu i tam béře dítko od matky, líbá ho, tiskne k prsoum svým: "Milovat je budu všecky, jakož jste vy mne zamilovaly sobě!" mluví k matkám, děti jim vracejíc.

"Bůh tě žehnej za slova ta a Jovan svatý, hosudarko!" odpovídají ženy, "věř, tvoje štěstí to bude."

"Vidíte!" hovoří pak mezi sebou, "i ta hrdá latinička se hodí mezi nás, jako by ji byla Černá Hora zrodila!"

"Vždyť by si kníže nezajel až do Benátek pro ženu, která by pohrdala národem ku zkáze hosudara!" mínily jiné velemoudře.

A což okolo svatů, jenž nyní ku břehu přistávali, jakého tu bylo hemžení, jakého vyptávání jakže to bylo v těch Benátkách? co tam nového viděli? a zdali pak astoval dobře hosty svatební jak se sluší a patří?

"A což? jak se choval ten vojvoda Olguňský co ženich? neprořekl ničehož? co slova nečítá ani je neváží, a proto mu rádo takto cosi vyklouzne!"

"Ba nevyklouzlo nic," odpovídají tázaní, "choval se statečně, a nebylo to věru lehká věc; já sám," vypravuje mnohý, "měl co dělat, abych si nepřivedl Benátčanku co nevěstu do Hory, a to by nebylo dobře."

"Ovšem že ne; pro junáka se jen Černohoranka za ženu hodí," odpovídáno, "se Stanišou to něco jiného, on kněžic jest a bude hosudarem, netřeba ženě jeho, aby krásné ruce své při práci zmozolila."

"Však jen to," mínili svatové, "kdyby toho nebylo, že junák nemůže ženu svou na rukou nosit a v hedbávi ji odívat, tu věru nevím, co by se nestalo! Krásné jsou, po čertech krásné! ale což jest po tom, když neumí o ničem jiném hovořit, než o milování? naše dívky prominví přece o čtěrh tvých, nelekají se obnaženého handžaru ani rány z pušky, ano ony samy se pušky chopí, třeba-li toho, a kule jejich svalí tak dobře Bisurmana, jako naše. Ej, svatý Savo! takových žen nám třeba!"

"Boží pravda!" přisvědčují posluchači o neomylnosti výroku toho hluboce přesvědčení. "A jaká!" vypravují dále, "jak tam krásná v Benátkách, jak tam živo a veselo! snad se tak, jako u nás!"

"Oj smutno, bratři, smutno a pusto!" ani šudek Černohorců o krásných Benátkách, této tehdáž ještě zlatoskvoucí se královně Adrie, "lidí sice dost, jen se to hemží, ale co naplat, když nic nevidět než domy a vodu a zas domy a vodu; rozpřáhneš-li ruce, dotýkáš se z každé strany zdí, a chceš-li uhlídat nebe, musíš natahovat krk do výšky, jako pes, když na měsíc štěká. Žádné stromoví, žádné vrchy, ani nejmenší skalisko, aby se člověk podivit mohl té mocnosti boží, kterak tak tvrdou skálu stvořiti dovedla, že o ni každá koule bisurmanská se rozpleskne, jako by z těsta byla. Oj! bylo nás již nudno a smutno, ty domy se sítily na nás padat, a věru bylo těžko oddychovat, tak nás to tam na prsou tížilo; jak my tu zatoužili k domovu, po krásných horách našich, kde tak volno a milo! A tu jsme tedy, a věru nevím, co by se muselo dít, aby mne to zpět vyláklo do takové dálky z krásných hor našich!"

"Pravda!" přisvědčují posluchači, "není krásnější krajiny po celé zemi nad Černou Horu naší!"

Co takto rokováno, chystá se Černojević k neprodlenému odjezdu.

"Musím zpravit matku o šťastném příchodu našem," pravil, "o dobrém výsledku cesty naší; z mých úst jí bude zpráva ta milejší, nežli z úst jakéhokoliv posla. Ty sobě odpočiň, dcero má, den, dva dni v Kotoru; Staniša tě pak povede přes Cetyni do Žabljaku, abysi poznala novou vlasť svou, a ona aby uzřela a uvítala budoucí hosudarku svou!"

Odejel, a nechav snoubence se svaty jejich v Kotoru.

"Okážiž mi ty dary svatební, strýče!" mluvil Obren-Vuk k mladému vojvodovi, když byli o samotě v bytu svém.

Ochotně zotvírá Đuro skříně, rozvinul balíky, kocha se sám v pohledu na dary skvostné, nádherné; nejvíce obdivu budil v něm dar nevěstin, košile svatební, zlatem vyšívané, a dar děverů (švegrů) jeho; pušky skvostné, ano Vukovi se zdály tyto být to nejskvostnější z darů všech; vždyť rozuměl zbrani, co junák dobrý, ostatní mu bylo všechno maličkostí.

"A o pušky ty by sesdělil se."

"Toť bych nemusel být Đuro," dí tento, "ale děckem, jenž nerozumí, co jest zbraň. Hrad Olguňský tak skvostné zbraně v sobě nechová."

"Tedy mu ponecháš dar tento v náhradu?" okázal na košile svatební.

"Tím méně," vece Đuro určitě, "budeť to upomínka na krásnou nevěstu benátskou, která, nač bych to tajil před tebou, strýče? — hluboce se vryla v srdce mé. Jíti jsem nemohl přivinouti k srdci svému, pojmout ji na hrad otců svých, nechť tedy aspoň dílo rukou jejích mne sprovází, co upomínka, jak šťastný jsem mohl býti v obětí jejím, kdyby dané slovo junácké v tom mně nebylo zbraňovalo."

"Dej pozor, strýče!" napomenul Vuk, "vždyť jsi dal též slovo, že se o dary svatební se Stanišou rozdělíš?"

"Já že dal slovo své?" ptal se Đuro ousměšně, "kníže tak pravil; kdo ale slyšel mne, abych byl řekl ano neb ne?"

"Ah! to tak tedy myslíš?" zvolal Vuk, s radostným podivením v tvář Đurovu pohlížeje.

Mlčky pokynul tento hlavou.

"Když to takové, to tedy dobře," přisvědčil Vuk, lakotou sveden k nejunáckému úmyslu strýce svého, "budou si potomci povídat o skvostných darech, jaké se dostali svatbou benátskou na hrad Olguňský. — Ale" — pozdvihl se najednou.

"Co máš zase?" ptal se Đuro nevrle.

"Jak pak, kdyby kníže sám k polovici darů se hlásil? Odepřel bys je i hosudaru?"

"Snad!" pravil Đuro po krátkém zamlčení. "ne snad; dozajista," vece pak prudce, "vojvoda Olguňský jest spojencem jeho, a jen na bojišti jest mým hosudarem, nikde jinde. Avšak" mluví mírněji dále, "nestane se tak; kníže, jak jsi slyšel, pojede bez prodlení do Žabljaku, aby chystal vše ku sňatku a k zasnoubení. A po jeho odjezdu mně Staniša nemá co poroučet! do očí se mu vysmeji."

"Ale vždyť i ty na svatbu do Žabljaku půjdeš?" namítal pečlivý Vuk.

"Ne, ne!" odpovídá Đuro, "úkol můj jest u konce; nechce se mi býti více svatem, když jsem byl ženichem!"

"A to mi se srdce mluví," dí Obren-Vuk pochvalně, "nehodnoť keva vojvod Olguňských, býti nástrojem cizotních záměrů cizích. To, co učinil, bylo bez toho až mnoho, a to všechno, co tady vidím," ukázal na dary, "není jen bídná náhrada za oběť tebou přiloženou. Máš pravdu; ženich nemůže svatit s nevěsty bývalé, a byť jen na oko ženichem jejím býval. — Ale tu musíš bez prodlení na cestu se vydat; nebo zde v Kotoru bych čeradil k spoustě!"

"Vždyť pojedeš se mnou, strýče?" ptá se Đuro.

"Ovšem že pojedu," uberpečovat tento, "já i junáctvo Olguňské, i ti sokolové podgoričtí, oni čekají na Staniša, že si jich tak málo v tasí, že se vždy v hrdosti své nad ně vypíná, a není ještě hosudarem!"

"Tak jsi tedy již sám všechno přichystal?" podivil se Đuro.

"Líto mi bylo darů těch, aby se dostali do rukou cizích," odpovídá Vuk, "on má nevěstu, a tobě patřejí dary svatební vším právem za ženitství své; dobře se hodí i do hradu Olguňského."

Ničeho netuše, že lak most skvostnými dary benátskými probuzená, pikle proti němu kuje, bavil se Staniša s nevěstou svou hovorem milostným.

"Ještěs ani nepochválil dílo rukou mých," mluvila Bianka mezi jiným, "dar to, který jsem chystala ženichu svému po celou zimu až do umdlení očí mých!"

"Vždyť víš, milenko, že vojvoda Olguňský všechny dary přijímal jmenem mým, a polovice jich jemu náleží; půjdu ale hned, a požádám polovici svou."

"Jak?" podivila se Bianka, "tedy mu snad připadne i jedna z košil, jež jsem chystala muži svému? Někdo jiný se má pyšniti v ní před milenkou svou k potupě mé? — Tomu nedopouštěj, miláčku!" naléhala na něho s náruživou prudkostí.

"Upokoj se, srdce moje!" chlácholí ji Staniša, "požádám ho o celý dar tvůj; než bych ho nechal v rukou jeho, raději mu všechno ostatní ponechám."

"A kdyby přece nechtěl povolit, co potom?" ptá se Bianka bázlivě, "nebo nesnesu pohanění aby jiná objímala muže oděného v roucho, jež já vlastnoručně chystala muži svému!" zvolala náruživě.

"On povolit musí," zvolal Staniša vášnivostí její popuzen, "nestrachuj se, milenko má! já pravím, že povolit musí, tak nebo tak, on musí; či snad nevěříš v slova má?"

"Věřím ti, věřím," dí Bianka, "ale dříve se upokojiti nemohu, pokud nemám opět dílo své v rukou; nebo věř mi, miláčku, jest to stará pravda, zkušeností stvrzená, že neštěstí stihne ženu tu, jejížto dar svatební jinému se dostal."

"To tě upokojím co neviděť," usmál se Staniša, "když myslíš, že jen od té košile štěstí tvoje závisí, a ne od lásky mé; mu ovšem, o tu se strachovat nemusíš, ta ti jistá jest, a nikdy nevyhyne v srdci mém!" dokládal, k odebodu se chystaje.

Tu vstoupil Jovan do dvéří: "Víš-li pak, Stanišo, co nového se stalo?" ptal se ještě ve dvéřích.

"Jakž bych věděl? mluv!" odvece Staniša, poněkud zaražen.

"Co učinil Obren-Đuro, ten vojvoda Olguňský?"

"Ó že —" vskočila mu Bianka do řeči, blíže přistoupíc, ale nedomluvila, jen bázlivě upřela zraky své na Jovana.

"Mluv, pověz!" naléhal Staniša netrpělivě.

"A Obren-Vuk, ten ouskočný strýc jeho, i ti Podgoričtí, co ode dávna na tebe nevrlou!" mluví Jovan dále, nic se neohlížeje na netrpělivost Stanišovu, ani na ouzkostlivou zvědavost Biančinu.

"Svatý Savo!" zvolal Staniša, "dej mi trpělivost svou. Mluv přece a čerta!" sotkal prudce Jovanem.

"Ujeli do Olguně bez rozloučení, žádnému z nás ani z Bohem nedavše, a všechny dary svatební unesli s sebou," vypravil nyní Jovan celou novinu svou najednou.

Staniša naň vytřeštil oči, a stál ta chvíli bez hnutí, jako kromem omráčen.

"Moje tušení!" zvolala Bianka, "neštěstí veliké mi nastává! — A co ještě se mnou se bude díti, když sotva že jsem na půdu nové vlasti své vkročila, taková potupa se mi stala! A to svítání bylo tedy proto tak radostné, že se jí napřed těšili nad hanbou mou!" mluvila ve vášni své nespravedlivé.

"A kamže chceš?" zvolal Jovan, Stanišu zachytiv, jenž se dveří páditi chtěl.

"Pryč! za zrádcem tím!" odpověděl Staniša, snaže se vymknouti se bratrancovému.

"Zbláznil jsi se?" ptá se tento, vší mocí jej zdržuje.

"I ty jsi tedy ve spolku s nimi, co pohaněli nevěstu budoucího knížete svého?" přistoupila Bianka s planoucí tváří, s jiskřícím se zrakem.

"Aj panno!" odsekne Jovan, "hana ta je i hanou naší, a neostane bez pomsty, ale chceš, aby ženich tvůj samojediný za ním se pustil v jistou záhubu? Kde jest ta láska tvá?"

Staniša se po těchto slovech utišil, a zamyslil se; Bianka však, jak již povahy ženské bývají, jedenkráte rozvášněná, nedala si říci, ale tím náruživěji mluvila:

"Což tu není nikoho, jenž by pomstil pohanění moje? arci cizá jsem v cizině, a pro cizou nechtí nikdo. A ty váháš, ženichu můj?" obrátila se ousměšně k Stanišovi, "ha, ženich a pokojně se dívá na potupu nevěsty: kde jest ta chrabrost tvoje, o níž se tolik vypravovalo? Lež to byla, jako celá ta ženitba podvod. Zůstaň, zůstaň, můj udatný ženichu! Bohdá, najdu já v Benátkách ještě dosti mstitelů hanby své!" odvrátila se od něho s opovržením.

"Mohu-liž to snést, Jovane?" mluví Staniša zuby skřípaje, na celém těle se třesa, "slyšíš, pobratime?"

"Ano, slyším," dí tento s nevolí, "a znovu jsem přesvědčen, že jazyk ženský více ranit umí, než vštknutí hadovo."

"Půjdu a byť nebylo jednoho mezi junáky, jenž by mstíti chtěli pohanění moje, půjdu samojediný," dí určitě Staniša s nezvratnou odhodlaností, beze všeho náruživého kvapu, takový jen zlostí náhlou omlouvati dá.

"Samojediný nepůjdeš," pravil Jovan, "junáctvo se bez toho bouří, chtějíc se pustiti za nevěrnými, ztíží ho zdržel starý Radenič poukazuje na návrat hosudarův, za nímž poslové kvapili. Jen hosudar může ztrestat zpupného vojvodu bez zlých následků."

"A co by byl syn jeho, kdyby nedovedl hájit čest svou sám a sám?" ptala se Bianka něco mírněji, opět se k nim obrátíc.

"Pravdu má nevěsta moje," přisvědčil Staniša a akýsi podivný úsměv mu trhnul obličejem, "Bůh můj svědek a Jovan svatý! že ztrestám zpupnost Đurovu a obhájím čest svou, byť i Hora sesouti se měla!" přisahal, kynžal svůj obnaživ a v povětří ním máchna.

"Slyšelas!" obrátil se Jovan k Biance, která, vidouc ženicha povolného k žádosti své, pykati již počala nesmyslné náruživosti své, a bázlivě, s bledou lící pohlížela na Stanišu, který jen o pomstě své, jí v něm probuzené, přemýšleje, pro ni žádného pohledu nazbyt míti se nezdál.

"Slyšelas?" mluví k ní Jovan hlasem tak dotklivým tak velebným, že jí až mráz oudy pojímá, "tvá to vina, co se díti bude, na hlavu tvou přijdiž neštěstí všecko!"

"Maria santissima!" zvolala Bianka, najednou opět zcela opáčně vášní se oddajíc, když viděla, že Staniša od ní odchází, aniž by pohledem jediným s ní se byl rozloučil, "takto ode mne odcházíš, miláčku můj? O nechoď, nechoď! zapomeň slova má; zůstaň u mne, zůstaň!" prosila, ruce po něm vztahujíc.

(Dokončení bude.)